

την 'Ανθούλα, ήταν πιά άργά. Είχε μάθει πιά τὰ κυριώτερα : τίς μπερδεψές του Νότη με τή Στέλλα, τόν τσακωμό του με τό φίλο του τό Νίκο, τὰ ξημερωμάτ'α του στους ντεκέδες, τίς συνεχές του άποποιές άπ' τό σπίτι, τὰ ξενύχτια του, τὰ κατορθώματά του. Κι' όλ' αϊτά, μεγαλωμένα στό μυαλό της, και παίρνοντας, μαζί με τόν καιρό, μέσ' στην έρεθισμένη φαντασία της, την όψη κάποιων φοβερών, τερατωδών πραγμάτων — κάποιων άκατονόμαστων και ζοφερών όργίων, που δεν τολμούσε καν να τὰ συλλάβει — τής έσκαβαν άργά τὰ σωθικά, σαν ένα μυστικό, βαθύ σαράκι. Τὰ μάγουλά της είχαν βαθυλώσει, δυό μαύροι κύκλοι συμπληθητικοί, είχαν φανερωθεί γύρω στα μάτια της, δεν είχε πιά τό νού της στη δουλιά της. Αυτό τόχαν προσέξει και στο σπίτι της. 'Η κυρα—Λέγγω πίστετε πως ήταν εμπιασμένη. Κανέναν, παρεκτός της 'Αριστέας, δε θά μπορούσε να μαντέψει την άλήθεια. 'Ως κι' ό μπαρμπα—Σταμάτης, ό πατέρας της, έλεγε κουτιάρδες κι' άνοησιές—κι' ήθελε να την πάει στο γιατρό, να την κοιτάξει, και να βρει τί έχει...

'Όταν ό Νότης, όμως, γύρισε από σπίτι του, και ξαναμπήκε στην κανονική ζωή — έπειν' άπ' της Στέλλας τή φευγάλα, και τό φίλιμά του με τό Νίκο—κι' ή 'Ανθούλα, σαν ένα λουλούδι, που τό ξαναποτίζουν ξαφνικά, βόηκε πάλι, με στιγμή, τὰ πρώτα χρώματά της. Τ' άναμιατό της χέλι χαμογέλασε, τὰ μάγουλά της ρόδιζαν και δρόσιζαν, τὰ μάτια της ξαστέρωσαν, ανθρωπέψαν—κι' άμέσως ξαναγύρισε, με νέφρι, στη δουλιά...

Τότε, κι' όι πιο κοντοί, κάτι κατάλαβαν. 'Αλλά δεν ήθελαν, άκόμα, να τό πούν. 'Η κυρα—Λέγγω, μάλιστα, κατάλαβε πολλά. Τό μαρτυκό της έννοιχτο της άνοιξε τὰ μάτια.

Κ' έπειν, κι' ή 'Αριστέα πώς θάρρος, και, με βραδιά, της έκανε κουνέντα. Της τόφρασε με τόπτο, τεχνικά. 'Η 'Ανθούλα χλώμισσε, κωκάνισε, στην άρχή πήγε να βάλει τίς φανές—έπειτα, όμως, έπεσε στα χέρια της, και ξαφνικά, την πήρε τό παράτονο...

'Ηταν ένα παράτονο δευλό, παρθενικό, ένα παράτονο βαθύ και σιγανό —τό ξαφνικό ξεχειλίσιμα μιας έρημης καρδιάς, που, μήνες τόφα, κρύβεται και τρέμει, κι' έρχεται με στιγμή, και δεν άντέχει, κι' άφίνει τόν καιμό της να ξασπάσει, κρουσαμένη να παλεύει μόνη, και ζητώντας από κάπου με βοήθεια, με συμπάθεια, και με παρηγοριά...

('Ακολουθεί)

ΙΑΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΚΑΡΥΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΑΤΙ

Τὰ καρύδια, ός γνωστόν, είναι πολν δυσκολοζώνενα και μόνον τό άλάτι μπορεί να τὰ κάνει κάπως εύπεπτα. Διηγούντα σχετικώς τό έξής ανέκδοτο για τόν περίφημο Σάδο γιατρό 'Αβερνεθί, ό όποιος φημιζόταν τόσο για τήν αξία του, όσο και για τίς ιδιοτροπίες του : Μία μέρα τόν προσκάλεσαν να επισκεφθί μία γυναίκα, ή όποια είχε βαρυστομαχιάσει από τὰ πολλά καρύδια που έφαγε.

'Επειδή όμως ό 'Αβερνεθί δεν μπορούσε να πάη, τούς συνέστησε να της δώσουν να πιη άλάτι, αναλυμένο στο νερό. Την άλλη μέρα τό πρωί, ό 'Αβερνεθί πήγε να ιδη τή βαρυστομαχιασμένη γυναίκα, αλλά δεν την πρόφτασε ζωντανή, γιατί είχε σώσει τή νύχτα.

— Της δώσατε άλάτι ; ρώτησε τούς οικείους της.
— Όχι, τού άπάντησαν ένένοινα.

— Κάνετε άσχημα, γιατί αυτό όίγουρα θά την έσωζε. Μπορώ μάλιστα να σας τό άποδείξω, άν μου επιτρέψετε να κάνω νεκροψία.

Οι συγγενείς της νεκρής που τό επέτρεψαν και πραγματικά όταν ό γιατρός άνοξε τό στομάχι της, βρήκε μέσα ένα μίγμα σκληρό και όγκώδες, που δεν ήταν άλλο από τ' άχώνενα καρύδια.

'Ο 'Αβερνεθί τότε τὰ πασάλισε με άρωματή ποσότητα άλατιού και οι παρυστάμενοι παρατήρησαν έκπληκτοι, ότι τὰ καρύδια διαλύθηκαν άμέσως.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τό οίκτηρό τέλος του Ποντίου Πιλάτου. 'Η αυτοκτονία του. 'Ο «Πύργος του Πιλάτου». 'Ο Ευριπίδης και ή γυναίκες. Πώς τίς... έστόλιζε. Τέρατα μνήμης. Τό τρομερό στοιχημα ενός λατινιστέυ. 'Υπό την άπειλην του ξίφους. 'Αλλα καταπληκτικά παραδείγματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Είνε εξακριβωμένο, ότι ό περίφημος Πόντιος Πιλάτος, επί τών ήμερών του όποιου έγινε ή σταύρωσις του Σωτήρος, έξοριστηκε άργότερα στη Γερμανία υπό του αυτοκράτορος Τιβεριού, λόγω διαφόρων καταχρησών του.

Κάποιος χρονογράφος του μεσαιώνου, έαβεβαίωνοντας την πληροφορία αυτή, προσέθετε ότι ό Πιλάτος, μετά την έξορία του, πέρισε κρυφά τόν ποταμό Ροδανό και κατέφυγε σ' ένα γειτονικό βουνό, όπου μάλιστα έχασε και άνάτοκο, για να περάση την ύπόλοιτη ζωή του.

'Αλλά κι' εκεί δεν μπορούσε να ησυχάση. 'Από τή μεριά ό φόβος μήπως άνακαλυφθί, άπ' την άλλη ή τύψεις της συνειδήσεώς του, γιατί δεν είχε περάσει τή σταύρωσις του Χριστού, τόν άνάγκασαν να πέση σε μία χωράρα, στο βάθος της όποιας περνούσε ένα ποτάμι.

'Η κατοπινές παραδόσεις άναφέρουν, ότι τό πτώμα του Πιλάτου τό έβγαλε τό ποτάμι μετάν τής τοποθεσίας Ταιν και Σαιν—Βαλλίε και ότι πρός άνάμνησιν αυτού του γεγονότος χτίστηκε στο μέρος έκείνο ένας πύργος, που διατηρείτο μέχρι του 16ου αιώνου και έφερε τό όνομα «Πύργος του Πιλάτου».

'Ο διάσημος τραγικός της άρχαιότητας Ευριπίδης, ό όποιος κοσμοεταχειριζόταν φοβερά τίς γυναίκες στα έργα του, άποδίδει από φίλο του τὰ έξής... κοσμητικά έπίθετα :

Επιτεάβλητη, άπιστη, άλαζονική, ύποκριτική, κίβδηλη, κακοήτης, πεπνούσης, άδειη, όμη, μηρηίαση, φθονερή, ιδιοτροπη, εύπιστη, μορή, φλύαρη, Ήλιότυπη, φιλάρεσκη, άσχημη, άσπλαχνη, άσεβής, άνοητη, κτλ. κτλ.

'Ο περίφημος λατινιστής 'Ιούστους Λίνιος στοιχημάτισε κάποτε να άπαγγείλη άπέξω όλο τόν Τάκτο επί λέξει ενόπιον ενός στρατιώτου, ό όποιος θά κρατούσε στα χέρια του ένα ξίφος γυμνό και θά ήταν έτοιμος να τού τό βυθίση στο στήθος άν τυχόν παρέλειπε έστω και με λέξει, έντιγώς όμως, ό Ρωμαίος

ίστορικώς έκέρδισε τό στοιχημα.

'Ο Γάλλος ησοούτης Μενεσφιέ, μπορούσε να επαναλάβη άμέσως, με την άράδα ή άνάκατα, όχτακόσιες περιπλοκώτατες λέξεις τίς όποιες θ' άκούγε για πρώτη φορά.

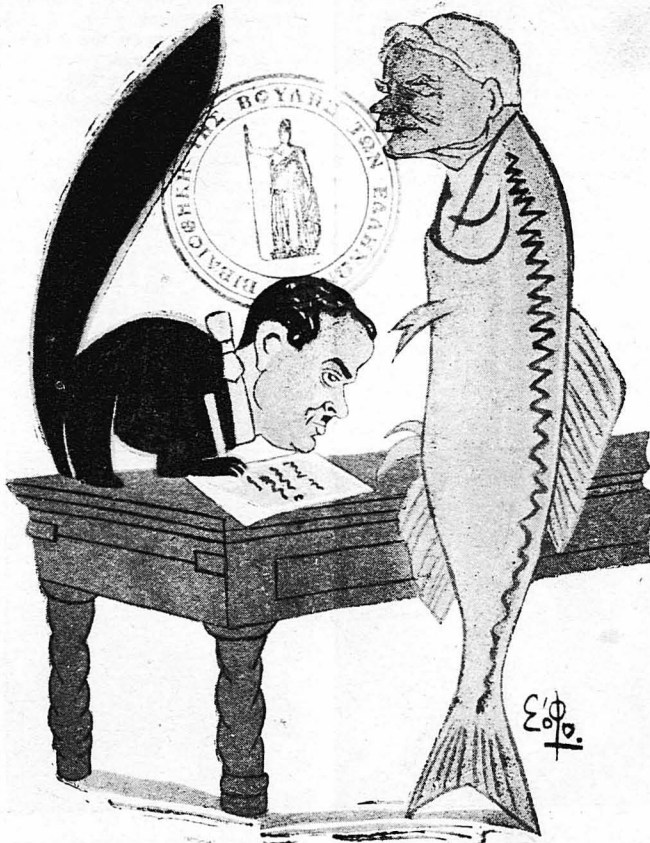
'Ο περίφημος 'Ολλανδός σοφός και καθηγητής του Διεθνούς Δικαιού Ούγος Γρότιος, παρενθετός κάποτε στην έπιθεώρησι μερικών συνταγμάτων, έβεβαίωσε πως μπορούσε ν' άπαγγείλη άπέξω όλα τὰ άναγνωσθέντα όνόματα τών στρατιωτών.

'Αναφέρονται επίσης πολλοί ζωγράφοι, και από τούς νεωτέρους οι Γάλλοι 'Οράτιος Βερνέ και Γουσταύος Ντορέ, οι όποιοι μπορούσαν ν' άντιγράψουν από μνήμης με εικόνα, που την είχαν ιδεί μονάχα με άφορά.

'Ο άθάνατος μουσουργός Μόσαρτ άντέγραφε κάποτε δολόγηρη τή μουσική που είχε άκούσει σε κάποια λειτουργία καθολικών, χωρίς να κάνει κανένα λάθος.

'Η λογία Μοντεράτα Φούτα, άπ' τή Βενετία, μπορούσε να επαναλάβη κατά λέξιν όποιοδήποτε έκκλησιαστικό κήρυγμα, άρκεί να τό είχε άκούσει με άφορά.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Ζαίμης και ό γραμματέυς του κ. Γατόπουλος. (Γελοιογραφία του κ. Σοφ. 'Αντωνιάδη)

ίστορικώς έκέρδισε τό στοιχημα.